předpisu. Věc má tedy se tak, jako by usnesení vůbec nebylo doručeno. Žalovaná strana směla předpokládati, že procesní soud bude dbáti zákonných předpisů, že tudíž její zmocněnec byl o nařízeném roku vyrozuměn a že není třeba, aby se sama svými representanty dostavila k prvnímu roku, když nebyla předvolána k osobnímu se dostavení podle § 183, č. 1 c. ř. s. Nelze na straně požadovati, aby se přesvědčovala, zda její zástupce byl vyrozuměn, aneb aby jej zpravila sama a vzala na sebe takto úkon, který podle zákona náleží soudu. Žalované straně byla tudíž nezákonným postupem soudu odňata možnost, před soudem projednávati, ježto pro projednávání zřídila právě zákonitým způsobem advokáta (srovnej: Hora: »Československé civilní právo procesní«, díl II., stránka 217, Neumann: »Komentar zu den Zivilprozessgesetzen«, vydání z roku 1927, rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni z 30. května 1905, č. 8829, Právník z roku 1905, stránka 698, Gerichtshalle z roku 1906, stránka 87, 88 a ze dne 18. března 1914, č. j. R II 234/14, Právník z roku 1915, stránka 847).

Jest zde tedy zmatek § 477, č. 4 c. ř. s., k němuž, ač nebyl v odvolání vytýkán, bylo podle §§ 471, č. 7, 494 a 513 c. ř. s. přihlížeti z moci úřední, a ježto postihuje celé řízení prvé i druhé stolice, jež následovalo po vydání usnesení soudu prvé stolice ze dne 13. září 1929, ospravedlněno jest zrušení tohoto řízení, počínajíc doručením předvolání k prvnímu roku na den 25. září 1929 přímo žalované straně.

Rozh. nejv. soudu ze dne 9. ledna 1930 RII 434/29.

Karel Jelínek.

K § 104 c. ř. s. Oznámení o poštovním uložení žaloby jest přibiti na dveřích příbytku žalovaného, i když místnost není uzamčena a jsou tam osoby ochotné přijati oznámení.

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že ustanovení § 104 c. ř. s. bylo vyhověno tím, že doručující poštovní orgán zanechal v bytě nepřítomného žalovaného návěstí o uložení žaloby na poštovním úřadě.

Podle § 104 c. ř. s. náleží doručujícímu poštovnímu orgánu, aby oznámení o poštovním uložení žaloby přibil na dveřích příbytku žalovaného, a to i v případě, když místnost, kde se doručení má státi, není uzamčena a jsou tam osoby, které by byly ochotny přijati oznámení. Předpisy o doručení žaloby dlužno zachovati přesně, má-li býti dosaženo zákonodárcova úmyslu,

aby bylo zabezpečeno hájení se žalovaného. V tomto případě nebylo vyhověno předpisu § 104 c. ř. s. a nedošlo proto k náhradnímu doručení tím, že písemnost byla uložena u poštovního úřadu.

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně z 18. ledna 1930 R I 1025/29. J. K.

Věřitel mající pohledávku za bývalým c. k. erárem, nemůže vésti uhrazovací exekuci na pohledávku vyplývající z ustanovení § 208 mírové smlouvy St. Germainské, neboť tu nejde o pohledávku bývalého c. k. erára, nýbrž o pohledávku Rakouské republiky na účet částek dlužných touto republikou z důvodů povinnosti k náhradě škod, rozuměj t. zv. reparačních povinností, stanovených v VIII. části uvedené smlouvy (§ 177 násl.)

Bývalý c. k. erár byv odsouzen dáti vym. věřiteli náhradu škody, tak neučinil. Vym. věřitel žádá, aby mu k vymožení jeho pohledávky byla povolena exekuce částek, které podle § 208 mírové sml. St. Germ. mají zaplatiti nástupní státy a které prý tvoří likvidační podstatu bývalého c. k. erára.

Kdežto první stolice návrhu vyhověla, rekursní soud jej zamítl a nejvyšší soud podanému dovolacímu rekursu nevyhověl.

Odůvodnění. Podle § 54 č. 3 a § 63 č. 4 ex. ř. musí návrh na exekuci udávati části jmění dlužníkova, na které se exekuce vésti má, pokud jde o pohledávky neb jiné nároky jako předmět exekuce, musí to tedy býti pohledávky neb nároky dlužníkovy (§ 294, 325, 331 ex. ř.), nemůže však věřitel žádati exekuci na majetkové předměty osoby třetí, která není dlužníkem jeho, jak to plyne už z předpisu § 7 ex. ř., podle něhož možno exekuci vésti právě jen proti dlužníku, t. j. na jeho jmění.

Jestliže tedy exekuční návrh udává jako předmět exekuce jmění jiného právního podmětu než dlužníkovo, nemůže exekuce býti povolena, protože nesouhlasí s exekučním titulem (§ 7, 9, 10 ex. ř.). To však činí stěžovatel, když maje podle exekučního titulu dlužníkem bývalý c. k. erár rakouský žádá za exekuci na pohledávku, vyplývající z ustanovení čl. 208 mírové smlouvy Saint Germ., neboť ta nepřísluší jeho dlužníku, bývalému c. k. erára, nýbrž »Rakousku«, t. j. nynější republice Rakouské na účet částek dlužných touto republikou z důvodu povinnosti k náhradě škod, rozuměj t. zv. povinností reparačních, stanovených v VIII. části cit. smlouvy (§ 177 násl.), budou tedy podle vý-